

wis!" ütles poeg. Ema vastas: „Aga nüüd tean! Sisoja Beetrit on hobune ja wäha tööd; palga selle üksford nädalas ja wii siis kaks eht kolm endist woori forraga linna!" „Ei, kallis eit! sest oleks mul häbi; oleks ju nagu laistuse tunnistus ja wõõra loomaga pealegi suur mure ja futu!" — Ema kostis: „jah, siis pead ise wedama, aga kui raha annab, tuluta selle peale, et ostad litse ja pärašt lehma!" „Oleks küll hea, — ütles Mats, — aga see lord on minul teine nõu: ma tahassin naese wõtta!" Kallitene, tuda ema ehmatas: „Mõh Mats, mis see nüüd on? wõi naese! mis sina naesega teed?" — „Mis ma siis teen! waata, naene aitaks luad linna wedada ja waheajal teha, aitaks weel sind maja-töö juures. Mina ita arwan, naene hoopis parem kui lits eht lehm!" Ema kostis: „ju see wõiks olla parem! aga lusi leiad naese wõtle ja muu tööle?" „Mõh, sellega p ole häda! tean tüdrukut, mis kolwab iga tööle ja on mitu lorda mind koorma ees aidanud. Kas tahab minule tulla, seda ma küll weel ei küsinud, aga mis ta siis tahab? Arwasin, et on parem, kui enne sinuga räägin!" „Mats, tunne pois! — wastas nüüd ema — tule Jumal api! oled kaa tüdrukute järel jooksmud, kes oleks seda uskumud! Wõi tüdruk on sulle abiks olnud ja ei sa mulle võlnud sõnagi!" — Mats meelitas nüüd ema ja rääkis laiemalt, tuda

ta tüdrukuga fogemata tutwaks saanud ja liitis; et see pidi tüdruk olema, kõigis asjus parem teisest: töötegija, terve, alandlik, hea südamega. Paarimineksest ei oleks naad küll weel mite rääkinud, aga seda tüdruk võlnud mitu lorda, et kodu oleks waesus ja kui kõiija tuleks, ta kuu nõuu ei tahaks pidada. Nooremad õed kaswaksid ules ja ta lähaks hea meelega eest ära. — Ema pani Matsi jutn tähele ja ütles wiimaks: „ei see oleks laita!" Hakkas siis kawalaste tüdrukut ja ta wanemate järele kuulama ja kõiil sõnumed olid head, et sealt rifust küll ei olnud loota. Aga rifust emagi ei püüdnud, waesusest ei pahandanud, waid mõttes: Mats waene, tüdruk waene; see jünnib ühte. Kui nüüd lua-koorem jälle peal oli ja Mats pidi teele hakkama, ütles ema: „Kuule, mis sa tüdrukust rääkisid, olgu see nõnda. Ta wanemate juure ma küll ei saa; käsi, et tuleb pühapäawal meile, siis nään, misjugu on. Pead wiimaks onnmeti naese wõtma, siis wõta peale selle!" Mats wastas: „Eit, ega ma wäekampa taha! kui sinu meele järel ei ole, siis jäägu see nõu maha!" „Ega see ole minu wastu meelt. Mine nüüd ja üttele tüdrukule: kui mind emaks tahab, olen rahul ja loodan, et see sellegi kahjus ei jää!" kostis ema. Mats läks ja tüdruk ootas tee peal, sidus kõiie wangkre külge ja wedasid seltsis. Kõnelesid seda ja teist, wiimaks ütles